

Cíle a priority

Cílem a prioritou každého ekologického snažení je harmonická krajina, tedy krajina, v níž jsou v souladu všechny biologické, kulturní a hospodářské funkce a tím pádem je působivá i esteticky.

Je jasné, že krajina se bude a musí dále proměňovat, tak jako se příroda měnila už v dobách, kdy v ní člověk ještě vůbec nežil. Posláním ekologie je, aby se tyto změny za lidského přispění neděly překotně, nesmyslně a nadměru chaoticky.

Města

Životním prostředím většiny z nás jsou především města. I ti, kteří žijí na venkově, jsou dnes z velké části **nuceni** do nich jezdit za prací, studiem, nákupy, tráví zde nikoli nepodstatnou část života zábavou.

Vztah společnosti k ochraně svého životního prostředí („svého světa“) se proto hodně odráží právě ve stavu měst – a ten není z hlediska dlouhodobého vývoje za (místy) pěkně opravenými fasádami nijak povzbudivý, obnáší totiž zejména:

- **redukci historických center** na prostor ovládaný hlavně zákonem nabídky a poptávky, což sebou mj. nese jejich „disneylandizaci“ (náměstí jako „atrakce“ pro turisty) a vytlačování „starousedlíků“ (vylidňování ve prospěch kancelářů);
- **vznik „rezidenční segregace“** s oplocenými sídly zbohatlých a zanedbanými bydlišti zchudlých;
- **suburbanizaci**, tedy rozlézání zástavby „ani pes ani ves“ do krajiny („sídlíštní kaše“). „Venkov už to není, ale město také ne“.

To vše žel ukazuje spíše na necitlivost či nevnímavost k životnímu prostředí, o estetickém (průměrnost, ba ošklivost vznikajících staveb – např. podnikatelské baroko!) a sociálním odrazu nemluvě.

Úkolem č. 1 je tu proto **více kontrolovaný a kontrolovatelný územní rozvoj**. Až poté jsou na řadě konkrétní ekologická opatření jako čištění odpadních vod od dusičnanů a fosforu, šíření parkové zeleně, alternativní zdroje energie, poplatky za parkování odstupňované od center aj. podle vzoru **Hammarby Sjöstad**.

Venkov

Co se venkova týče, prvořadé je **zastavit vznik a šíření tzv. vnitřních periférií**, tzn. oblastí, kde z obcí, menších i větších, pozvolna mizí pošty, zdravotní střediska, obchody a dokonce i hostince, a kde je nutné za prací i do škol jezdit do stále větších vzdáleností, zatímco veřejná doprava se vytrácí, takže auto se stává nezbytností – ne všichni ovšem mohou, umějí nebo chtějí řídit!

Takové podmínky přirozeně vedou k pokračujícímu vylidňování venkova a k odříznutí těch, kdož zůstávají, což se zase promítá do postupného znekulturnění krajiny (ideálem kulturní krajiny dosud pevně vštípeným je, ať chceme či ne, předindustriální stav z let 1750 – 1850!) a dalšího rozkladu společenské soudržnosti.

V zemědělství je pak především třeba **bránit nevratným záborům nejúrodnější půdy**.

Půda je pro národ pořád tím **největším bohatstvím** (vzpomeňme, co pro Židy znamená Svatá země, anebo na úvahy Číny o **nákupu polí a vodních zdrojů** v zahraničí). Řada kultur také zanikla, poněvadž si s půdou něco provedla. V ČR je přitom 42% zemědělské půdy ohroženo erozí a obecně zastavěné plochy nejvíce narůstají právě v těch nejúrodnějších nížinách!

Nezastavěná půda se dá lépe léčit, jakkoli i to je dlouhodobý a nákladný proces...

Po zhroucení systému finančního banditismu lze přece očekávat, že se zemědělství v Evropě obrodí a nabude někdejšího významu!

(Už teď však nelze zavírat oči před tím, že vedle nadnárodních obchodních společností těží z odstraňování konkrétně českého a moravského zemědělství „doprava“, která zase zaměstnává podstatnou část dnešní dělnické vrstvy.)

Je jasné, že žádný z těchto tří úkolů není možné vyřešit v systému, jehož těžiště je v tzv. „ekonomickém myšlení“ a jehož hlavní devizou je *prodejnost* všeho a všech a příznakem *dluhy* (jednotlivců, rodin, obcí, měst i států) u bank.

Více k ekologické tematice je **zde**, a to především v kapitole **Za jadernou energii, proti ropě** (s. 19-23) a v heslech:

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

- **Autarkie** (s. 38),
- **Dvourychlostní hospodářství** (s. 50),
- **Ekologie versus ekologismus** (s. 51),
- **Konzumismus** (s. 89),
- **Organické hospodářství** (s. 114),
- **Půda - teritorium** (s. 131),
- **Vlast** (s. 155),
- **Zakořeněnost** (s. 161).